

δώρα (α) εκδίδεται δὲ νῦν ἐκτενέστερον, διότι ὁ μεταφραστὴς, προστρέξας εἰς τὸ ἐτι ἀνέκδοτον μέγα πόνημα τοῦ συγγραφέως, ἀπήνθισε καὶ ἄλλα.

Διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη πέντε· καὶ τὸ μὲν πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς Ἀτσιγγανικῆς φυλῆς· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ γίνεται λόγος περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γλώσσας, καὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων ὅσα ἄχρι τοῦδε ἐγράφθησαν περὶ αὐτῆς· τὸ τρίτον περιέχει γλωσσάριον μετὰ ἐτυμολογίας ἐκ τῆς σανσκριτικῆς, καὶ μετὰ συγκρίσεως πρὸς ἄλλας γλώσσας· τὸ τέταρτον παραβάλλει τὸ φωνητικὸν σύστημα τῶν Ἀτσιγγάνων πρὸς τὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνης γλώσσας, καὶ τὸ πέμπτον περιλαμβάνει γραμματικὴν τῆς γλώσσας αὐτῶν.

Τὴν ἀξίαν τῶν συγγραμμάτων ὅσα πραγματεύονται περὶ ζητημάτων ὅποια τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Πασπάτη διευκρινηθέντα, ἐκτιμῶσιν εἴπερ τις ἄλλος οἱ ἐγκύπτωντες εἰς ἐθνολογικὰς μελέτας· διότι κάλλιστα ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν ἔρευνα λύει πολλάκις εἰμὴ πάντῃ ἀδιάλυτα, τοῦλάχιστον δυσχερέστατα ἱστορικὰ προβλήματα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποκρούει μετὰ θριάμβου προαιωνίους πλάνας, καὶ ἐσφαλμένας ἢ καὶ ἐμπαθεῖς κρίσεις περὶ τῆς καταγωγῆς ἔθνους τινός. Πολλάκις ὀρθῆ ἐτυμολογία μιᾶς λέξεως σημαίνει ὡς πρὸς τὴν εἰδικὴν ἱστορίαν ἔθνους τινός, ὅ,τι καὶ ἡ ἀνακάλυψις ἀρχαίας ἐπιγραφῆς περιουσίας μίαν φράσιν, μίαν χρονολογίαν, ἢ καὶ ὄνομα ἀγνωστον ἕως τότε· διότι ἡ γλῶσσα, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ λαοῦ, εἶναι τὸ ἀψευδέστατον γνώρισμα τῆς συνεχείας τῆς ἀλύσεως, ἣτις συνδέει διὰ τῶν αἰώνων μετὰ τῶν προγενεστέρων φυλῶν τὰς μεταγενεστεράς.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλην γενικωτέραν ἀξίαν ἔχει ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν ἔρευνα, τὴν ἀνακάλυψιν λέγομεν τῶν μᾶλλον ἢ ἤττον οἰκειοτέρων σχέσεων αἵτινες προὔπρχον πάλαι μετὰ τῶν ἔθνων. Σήμερον παραδείγματος χάριν ἀπεδείχθη ὅτι μεγίστη ἡ συγγένεια ἢ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς, τῆς λατινικῆς, τῆς γερμανικῆς, τῆς σλαβικῆς καὶ τῶν ἄλλων Ἰνδογερμανικῶν γλωσσῶν, καὶ τῆς ἱερᾶς γλώσσας τῆς ἀρκτώως Ἰνδίας τῆς καλουμένης σανσκριτικῆς. Ἀλλὰ πόθεν καὶ πῶς ἡ συγγένεια αὕτη; ἐγένετό τις κατάκτησις, ἢ ἐπιμιξίς, ἢ μετακίσις, ἢ τινὸν ὁμίλου τὴν αὐτὴν γλῶσσαν πάντα τῆς γῆς τὰ ἔθνη μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ πύργου τῆς Βαβυλώνας; Ἰδοὺ ζητήματα ἱστορικὰ περισπούδαστα, εἰς τὴν διερεύνησιν τῶν ὁποίων νύξιν τοῦλάχιστον δίδουσιν αἱ γλῶσσαι.

Μετὰ ταῦτα ἔρχεται τὸ γλωσσολογικὸν ἢ φιλολογικὸν ζήτημα· ἡ γλῶσσα ἀδύνατον νὰ κανονισθῇ ἐντελῶς ἀνευ ὀρθῆς ἐτυμολογίας· αὕτη δὲ δὲν γίνεται ὀρθῆ ἐὰν ὁ περὶ ταύτην ἀσυχολούμενος ἀγνοῇ τὰς πρωτοτύπους γλώσσας· παράδειγμα δὲ ἔστω τὸ γλωσσάριον τοῦ Κ. Πασπάτη, ὅπου ἐξελέγχεται καὶ αὐτὸς ὁ Κοραῆς εἰς πολλὰ πταίσας, διότι ἠγνόει τὴν σανσκριτικὴν.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἐννοεῖ καὶ ὁ μὴ ἀναγνούς

ἐν τῇ *Πανδώρα* τὴν μελέτην τοῦ Κ. Πασπάτη ὅποιαν καὶ ὁπόσῃν ἀξίαν ἔχει τὸ σῆγμα. Οἱ δὲ ἀναγνόντες ἐὰν ἀναπολήσωσι τὴν ἐπιμονὴν μεθ' ἧς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἠσχολήθη εἰς τὰ τῶν Ἀτσιγγάνων, καὶ μετὰ πόσης λογικῆς κρίσεως καὶ εὐθύτητος ἐξήγαγε πορίσματα ἱστορικὰ ἕλωσ νέα περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν, πορίσματα τὰ ὅποια ἐσπευσαν νὰ πολιτογραφῆσωσι καὶ οἱ ξένοι, θέλουσι βεβαίως αἰσθανθῆ διαθρυπτομένην τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν φιλαυτίαν.

Τοιαῦτα ἐν γένει τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀναγγελλομένου συγγράμματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀδυνατοῦμεν δυστυχῶς νὰ εἰπωμέν τι εἰδικώτερον, ὡς ξένοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν περὶ ἧς πραγματεύεται. Γενώσκομεν ὅμως ὅτι ὅτε ἐδημοσιεύθη τὸ ἔργον τοῦ Κ. Πασπάτη διὰ τῆς *Πανδώρας*, ἐθεωρήθη καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔπου τὰ ἐθνολογικὰ ζητήματα διερευνοῦνται σπουδαιότερον, καὶ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὡς πλείστου λόγου ἀξίον.

Τὸ καθ' ἡμᾶς συγχαίρομεν, οὐχὶ τῷ συγγραφεῖ ἀλλὰ τῇ Ἑλλάδι αὐτῇ, ὡς ἐχούσῃ ἄνδρας, οἵτινες καὶ διὰ τὴν παιδείαν καὶ διὰ τὴν κρίσιν καὶ διὰ τὴν βαθύνοιαν τάσσονται μετὰ τῶν δοκιμωτέρων σοφῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν

ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς κατοικοῖς
τῆς γῆσου Κυθήρων.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 276.—281.)

—οοο—

Ζεστασία (ἡ) τὰ μέσα τῆς θερμάνσεως· α ἔχει ζεστασία στὸ σπῆτι ο.

Ζεστοκοποῦμαι· ἀντὶ τοῦ ζεσταίνομαι. « Ἐζεστοκοπήθηκε τούτ. ἐθερμάνθη.

Ζεῦλα. Ἡ ζεύγη. Δέγεται τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ ὅπου προσαρμύζεται ὁ τράχηλος τῶν βοῶν, ὡς καὶ ἡ ἀρχ. σημασία.

Ζεύγω σημ. ζευγνύω τοὺς βόας πρὸς ἄρωσιν, καὶ ζευγάρι ἢ ζοεγάρι ἢ ἄρωσις. « Ζεύγει (τρ. προσ. ἢ ἐξεψε (ἀντὶ ἐξευξε) τὰ βοῦδα ο. Ὁ μὲλ. ζεύω ἀντὶ ζεύω.

Ζευγολάτης. Ὁ ζευγηλάτης τῶν ἀρχαίων· ζευγολατεῖο ἀντὶ ζευγηλατεῖον καλεῖται ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζευγηλασία διαφόρων ζευγῶν βοῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν γεωργόν.

Ζηγατεύω, ἀδικῶ τινὰ στερεῶν αὐτὸν τοῦ δικαίωμάτος του.

Ζυγόνω σημαίνει τὸ διώκω, ἀποβάλλω, ἐξορίζω « τὸν ἐζύγυξε ἀπὸ τὸ σπῆτι ο τούτ. τὸν ἐδίωξε.

Ζημάρι καὶ *Ζημόβολος*. Τὸ σηῆνος τῶν μελισσῶν τὸ ἐξερχόμενον ἀθρόον ἐκ τῆς κυψέλης ἔνκ με-

(α) = Μελέτη περὶ τῶν Ἀτσιγγάνων καὶ τῆς γλώσσας αὐτῶν πρὸ Δ. Γ. Πασπάτη. = Τόμ. Η'. φυλλάδ. 178—182.

τακομισθῆ ἀλλαγῶ. Ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ σμη-
νος σμάριον καὶ σμάρι.

Ζητούλης ὁ συνειθισμένος νὰ ζητῆ πάντοτε, ὁ παρ'
ἄλλοις ζητιάτος ἢ ζήτουλας.

Ζορκός ὁ ὀλόγιμος ἄνθρωπος (ἴδε ταισιδί, ψα-
ράκι). Ἴσως ἐκ τοῦ ζορκῆς ἢ δορκῆς.

Ζοφό λέγεται τὸ μεμαρασμένον καὶ κιτρινωπὸν
κολοκύνθιον ἢ ἄλλο ὀπωρικόν· τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ
μαραγγιασμένο.

Ζοχὸς καὶ τσοχός. Εἶδος φυτοῦ μαγειρευσίμου
(laitron).

Ζούλα ἢ παρ' ἄλλοις γίδα ἢ κασίκα (ἢ αἰζ.)
λέγεται καὶ ὄζο καὶ ὄζα (πλιθ.) ἴσως ἐκ τοῦ ὄζειν,
ὡς καὶ ὁ τράγος.

Ζουγλὸς καὶ Ζουγλοχέρης. Ὁ ἔχων βεβλαμμέ-
νην τὴν χεῖρα. Λέγεται ἐτι κουλὸς καὶ κουλο-
χέρης.

Ζουδος (ὁ) τὸ κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου
εὐνοϊκὸν ζῶδιον. « ἔχει τὸ ζουδο » τουτ. ἔχει ση-
μεῖόν τι ἐπὶ τοῦ σώματος ἐμφαίνον δύναμιν ἢ εὐτυ-
χίαν τινά.

Ζουλάμπνο. Καλεῖται τὸ πῦρον, κοινῶς ἔμπνο
ἢ ὄμπνο. Ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ ζουλῶ (θλίβω) καὶ
ἔμπνο.

Ζουρίδα. Εἶδος ζώου νυφίτσα παρ' ἄλλοις. Αἰσιδί
(ἐν Κωνσταντινουπόλει) τουρκ. σαμσάρ.

Ζουριάζω καὶ Ζουργιασμένος καὶ Ζουριάς. Ὁ
Ζαρωμένος καὶ μὴ ἀνεπτυγμένος· καχεκτικός ἀνθρ.
ἢ βρέφος, ἢ ζῶον.

Ζουρίο καλεῖται μέρος τοῦ ὑδρομύλου ὅπου προσ-
βάλλει πλείοτερον τὸ ὕδωρ διὰ νὰ δώσῃ τὴν κίνη-
σιν εἰς τοὺς λίθους.

Ζυγά (τά) ὁ ἀστερισμὸς τοῦ ζυγοῦ. Τὰ δίδυμα.
« ἔφάνησαν τὰ ζυγά ».

Ζυγός (joug). Τὸ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν βοῶν
τιθέμενον ξύλον, καὶ συνάπτον αὐτοὺς εἰς τὸ ἀρο-
τρον.

Ζωντάρη « κρέας ζωντάρη » καλεῖται τὸ οἰονεῖ
ζῶν μὴ καλῶς ἐψημένον.

Ζωντιμερῶ, πλιθ. ρά' ἐν γένει καλοῦνται τὰ
οἰκιακὰ ζῶα. « εἶναι ἰσοδότης μὲ πολλὰ ζων-
τιμερῶ. »

Ζωντόβολα, λέγονται κυρίως οἱ βόες (ἀλλαγῶ
οἱ ὄνοι) μεταφ. δὲ ζωντόβολο καλεῖται ὁ ζωώδης
καὶ γλίθιος ἄνθρωπος.

Η.

Ἡμεροστράτι (τὸ) καὶ Ἡμεροστράτι ἢ ὀδοιπο-
ρία μιᾶς ἡμέρας.

Ἡμεροκάματο καὶ Ἡμεροκάματο τὸ ἔργον μιᾶς
ἡμέρας, λέγεται καὶ Ἡμερούσιο (Ἡμερούσιον) καὶ Ἡμε-
ροδούλι « Ἡμεροδούλι Ἡμεροφάγι » λέγεται διὰ τὸν
ὅστις πορίζεται μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῆς ἡμέρας
ἀναγκαῖα.

Ἡμεροζεῖ καὶ Ἡμεροζεῖ, πορίζεται τὰ πρὸς ζωάρ-
κειαν τῆς ἡμέρας.

Ἡντα, ἐπίρ. (προφερ. ὡς τὸ Ἰταλ. ida). Τοῦτο
ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα ἐρωτηματικὰ ἔνταγια-

μὸ, τὸ παρὰ τοῖς Χίοις ἦνταμὸ, σημ. τί πῶς λοι-
πὸν, ἦνταλῶς καὶ ἦνταλέως ἢ ἦνταλοῆς, τί λο-
γῆς; τίνοι τρόπῳ, ἦντάκαμε, τί ἔκαμε ἦντάπαθε
τί ἔπαθε ἦνταγίγηκε, τί ἔγεινε ἦντάταρε αὐταδὰ,
τί ἦσαν αὐτὰ κτλ.

Ἡρα ἢ αἶρα τῶν ἀρχ. Ζιζάνιόν τι φυόμενον με-
ταξὺ τοῦ σίτου (intraie) οὕτω καὶ ἐν Ρόδῳ, εἰβγαλε
τὴν ἦρα ἀπὸ τὸ στάρι » τουτ. ἐχώρισε τὸ κακὸν
ἀπὸ τοῦ καλοῦ.

Ἡχι καὶ Ἡχιτας, ἐπίρ. ἐκφράζον ἐπιφωνηματι-
κῶς ἐκδίκησιν κατὰ τινος, ὡς Ἡχιτας! καλὰ νὰ
πάθῃ!

Ἡμερομήνια (τά) καὶ Ἡμερομήνια. Καλοῦνται
οὕτω αἱ πρῶται ἐξ ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου, κατὰ
τὰς ὁποίας προλέγουσιν ὁποῖα μέλλουσι νὰ ἦναι οἱ
μῆνες τοῦ ὅλου ἔτους. Παρὰ δὲ τοῖς Κυθηρίοις ἀρ-
χονται ἀπὸ τῆς 20 Ἰουλ. ἦτοι τῆς ἐορτῆς τοῦ Προφ.
Ἡλίου.

Θ.

Θαγγός ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ταγγός (gance) καὶ θαγ-
γιασμένος καὶ θαγγάδα (ganceissure).

Θαλασσομαγῶ. Λέγεται ἐπὶ τῶν θαλασσοπο-
ρούντων καὶ ἐκτεθειμένων εἰς τὰς κακουχίας τῆς θα-
λάσσης.

Θάλλη ὡς τὸ τῶν ἀρχ. θάλλης καὶ θάλλος. Λέ-
γεται ὁ πνιγρὸς κρύσιον τοῦ θέρους, κυρίως ὅταν
πνέῃ ὁ λιψ ἢ ὁ δυτικονότιος ἀνεμος.

Θανατῆς· σώζεται εἰς τὴν φράσ. « αὐτὸς εἶναι
τοῦ θανατῆ » ἦτοι βαρέως πάσχων κλίνει πρὸς
τὸν θάνατον. Λέγεται ἐπίσης « θανατοδόσκει » τουτ.
πλησιάζει εἰς τὸν θάνατον, εἶναι διὰ θάνατον.

Θαραπεύομαι (ἀντὶ θεραπεύομαι) καὶ θαράπειψη.
Λέγεται ὅταν εὐχαριστῆται τις ἔχων τὴν προσήκου-
σαν θεραπείαν ἦτοι περιποίησιν ὡς ἡ φρ. « ἐθαπα-
πάηκεν ἀφ' οὗ ἐχόρτασεν, ἢ ἐπιε ὀροσερὸν ὕδωρ ».
τουτ. ἔλαβεν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν.

Θεάπλωρα καὶ θεάποικτα παρ' ἄλλοις καὶ ὀρθά-
ποικτα. Ἐν Ζακύνθῳ διάπλατα οὕτως ἡ φρ. « ἔχει
τὰ παράθυρα (ἢ τὰς θύρας) θεάπλωρα, » τουτ. ἀ-
ναπεπταμένα οὕτω καὶ θεοσκοτεινα, ἀντὶ ὀλοσκο-
τεινῶ.

Θέλει· ἔχει ἐνίστη τὴν σημασίαν τοῦ ἴσως, ὡς
εἰς τὰς φράσεις· « δὲν ὑπῆγε θέλει » ἀντὶ τοῦ δὲν
ὑπῆγεν ἴσως. « Δὲν ἦτανε θέλει », ἀντὶ τοῦ « ἴσως
δὲν ἦτον. » « Δὲ θέλει σ' ἀρέσει », ἀντὶ τοῦ « δὲν
σ' ἀρέσει ἴσως, κτλ. Ἡ μελλοντικὴ αὐτοῦ σημασία
εἶναι γνωστὴ.

Θεμελιακός ἄνθρωπος σημ. εὐρωστος, ῥωμαλέος·
καὶ τὸ ῥῆμα θεμελιόνω ἔχει μεταφ. σημ. « ἔθεμέ-
λιωσε τὴ δουλειά του » = ἐστερέωσε τὸ ἔργον του.

Θημονία ἢ θημονία τῶν ἀρχαίων. Λέγεται ὁ σω-
ρὸς τῶν σταχυοδέσμων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα θημονιά-
ζω=θέτω εἰς τὸν σωρὸν, καὶ θεμονίστρα λέγεται
τὸ περίφραγμα ὅπου θέτουν τὰς θημονίας.

Θεάλωλος ἢ θεότρελλος παρ' ἄλλοις· ὁ ὀλοτε-
λῶς παράφρων ἐκ τοῦ θεο τοῦ σημαίνοντος « καθ' ὀ-
λοκληρίαν. » Δαμβάνουσιν ἐπίτασιν καὶ τὰ ἐπόμενα.

θεόκουφος, θεόστραβος, θεόγδυμος, θεοπήστικος, θεόκουτσος, θεομόναχος κτλ. Τὸ θεο σημαίνει ἔτι καὶ μέγεθος ὑπερβάλλον, ὡς θεόσπητο, θεοκάραβο, θεοπήγαδο, θεοχάρτακο, θεογέρακο.

Θεορίχτω. Ρίπτω ἢ παραδίδω τινὰ εἰς τὴν θεῖαν δίκην.

Θεορκίζω. Ὀρκίζω τινὰ εἰς τὸν Θεόν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ κάμῃ τι. « Τὸν ἐθεόρκισε νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ ».

Θεοτικὸ γερὸ λέγεται τὸ βρόχιμον ὕδωρ.

Θεόκτιστα καλοῦνται τὰ ὄρη, οἱ λόφοι, οἱ βράχοι κτλ. Οἱ ἀρχ. ἔλεγον *θεοτείχης, εος-ους* = περιτειχισμένος μεθεῖα (θεόκτιστα) *τείχη*, καὶ *θεοτευχής* = θεοκατασκευάστος.

Θεόφυγα. (Ἐπίρ.) ἐπιφών. ἢ ὄρκος. Ἐπῆγε *Θεόφυγα* ἂντι τοῦ ἐπαληθείας. Μὰ τὸν Θεόν. Καὶ *θεόφυγάμου*.

Θερίδα = *θυρίδα* (ἐκ τοῦ θυρίς-ἰδος.) Λέγεται ἢ ἐν τοῖς περιτειχίσμασι τῶν ἀγρῶν ἢ ἄλλων κτιρίων ἀφινόμενη μικρὰ ὀπή πρὸς διόδον τῶν βροχίμων ὑδάτων.

Θερμός (ὄ), τὸ ζέον ὕδωρ (ἰδὲ ἀποθερμῶ ἢ προθερμῶ).

Θηβολή (ἰδ. ἀθηβολή καὶ ἀθηβολεύω).

Θλιμμένος ὁ πενθηπορῶν, ὁ ἔχων θλίψιν ἢ λύπην.

Θράσο καὶ **θρασίμι** καὶ **θρασείας** καλεῖται τὸ κρέας τὸ ὅπως ἀδύνατον τῶν θνησιμαίων ζώων, ἢ ψοφίμιο.

Θράφαλο. Εἶδος ἰχθύος ῥομβοειδοῦς. Μεταφ. δὲ λέγεται τὸ ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν ζῶον ἢ βρέφος.

Θρέει (τρ. πρ.) ἴσως ἐκ τοῦ θραύω ἢ θρύπτω. Λέγεται κυρίως ἐπὶ εὐθραύστων ζυμαρικῶν « *θρέει στὰ δόντια ἢ στὸ στόμα.* »

Θρήνο ἢ φρ. « *ἔκαμε θρήνο* » σιμ. ἔκαμε καταστροφὴν πρόξενον ἢ ἀξίαν θρήνου.

Θριάλεγκας, (ὄ) καλεῖται τὸ ἐξ ὀρθίων πλακῶν ἢ κεραμίδων συγκείμενον περίφραγμα τῆς ἀλωνος. ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. *θριγκός* ἢ *θρίγκωμα*.

Θρομύλα, ἢ πολύσαρκος καὶ δυσειδῆς γυνὴ σκωπτικῶς.

Θρούδαλα τὰ θρύμματα ἢ θρούφαλα ἄρτου κτλ. ἐξ οὗ καὶ *θρουδαλιάζω* = συντρίβω εἰς μικρὰ τεμάχια.

Θροφάρα, ἢ σῶς. Κοινῶς ἢ *σχροφά* ἢ *σκόρφα* ἢ *γουροφά*.

Θρύμπη, **θρούμπι** παρ' ἄλλοις. Εἶδος οὔμου, ἢ θυμάρι.

Θυμάται (τρ. προσ.) ἴσως ἐκ τοῦ ἐνθυμεῖται ταυτόσημον τῷ *λάσεται* (ἰδ. τὴν λέξ.) Λέγεται ἐπὶ τῶν ὀργάνων θηλέων ζώων.

Θωρέα (ἦ) ἀντιθέα, θεωρία ἢ ἐξωτερικὴ πρόσοψις (aspect, vue) καὶ ὁ χρωματισμός, ἐξ οὗ καὶ *θωριακός* καὶ *θωριακὸ*, τὸ ἔχον καλὴν ὄψιν, καὶ τὸ ῥῆμα *ξεθωριαζει* τουτ. μεταβάλλει χρῶμα ἢ μορφὴν (décolorer).

Θωρῶ ἀντι τοῦ θεωρῶ (βλέπω ὀρῶ). « *Θωρεῖς αὐτόν;* » δηλ. τὸν βλέπεις; ἀκί ἢ παροιμ. « *Τάχει ὁ*

κλέφτης εἰς τὸ νοῦ του, τὰ θωρεῖ κ' εἰς τ' ὄνειρό του. »

I.

Ἰδία (ἐπίρ.) ἀκριβῶς εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἢ μέρος, « *ἴδια μὲς τὴν τρύπα,* » τουτ. ἀκριβῶς « *ἴδια* » τὸ μέρος ἐκεῖνο » ἴδιος, παρόμοιος, ἀπαράλλακτος « *εἶναι ἴδιος ὁ πατέρας του* » καὶ ἴδιος Ἑβραῖος ὅμοιος μετ' Ἑβραῖον.

Ἰδρωτήρια (τά) καὶ **Ἰδρωτήρια** καὶ **Ἰδρωτσίτες** (échabaulures), εἶδος ἐξανθήματος κυρίως τῶν βρεφῶν προσερχομένου ἐκ τοῦ ἰδρώτος.

Ἰερά (τά) τὰ ἱερά ἄμφια τῶν ἱερουργούντων αἱ στολαί. Λέγεται καὶ ἱερό, τὸ ἱερὸν βῆμα τῆς ἐκκλησίας.

Ἰλεως, ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ χρῆσιν ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχ.

Ἰσα καὶ **Ἰσα** (ἐπίρ.) ἀντι τοῦ ἕως, μέχρι ὡς « *ἴσα μετ' αὐρίο* » « *ἴσα μετ' ὁ βράδυ* » « *ἴσα μετ' τοῦ χρόνου.* »

Ἰσόπατο καὶ **Ἰσόπατο**. Λέγεται τὸ ἐπίπεδον καὶ ὁμαλὸν μέρος τοῦ ἀγροῦ, ἢ τὸ ἰσόπεδον, καὶ **Ἰσοπατάδια** (τά) καλοῦνται τὰ ἐπίπεδα χωράφια, καὶ **Ἰσοπατάκια**.

Ἰσο λέγεται τὸ ἰσόφωνον ἢ ἡ ὁμοφωνία παρὰ τοῖς μουσικοῖς. « *Βαστῆ τὸ ἴσο* » (unisson).

Ἰστοροῦμαι καὶ **ἀνιστοροῦμαι** ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου παρελθόν τι « *κάθομαι καὶ ἀνιστοροῦμαι* ».

Ἰσωμα. Μέρος γῆς ὁμαλὸν καὶ ἐπίπεδον.

Ἰσούμα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. φαίνεται, (insoma), καὶ τοιοῦτως παρὰ τοῖς χωρικοῖς σημαίνει ὄθεν, λοιπὸν, ἐπὶ τέλους.

K.

Καβελικούρι. Καλεῖται παρὰ τῶν γυναικῶν εἶδος τι ῥαψίματος ἢ ῥαφῆς.

Καβούλα (ἦ) καὶ **καβούλαις** λέγονται εἶδος ζυμαρικῶν σφαιροειδῶν. Καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων ἢ φράσις « *τὰ ἔκαμε καβούλα* » ἢ « *τὰ ἔκαβούλασε* » τὰ ἔκαμε σωρὸν περιτυλίξας αὐτά.

Καβαλλίρα. Ἡ κόπρος τῶν ἵππων καὶ ὄνων. Καὶ ἢ παροιμ. ὅταν ἐκλαμβάνῃ τις τὸ ἐν διὰ τὸ ἄλλο « *ἐπῆρε τὸ νεφρὶ γιὰ καβαλλίρα!* » ὡς τὸ παρ' Ἰταλοῖς « *lucciole per lanterne* ».

Καβρός. Ὁ καρκίνος, κοινῶς **κάβουρας** καὶ σιδηροῦν ἐργαλεῖον δι' οὗ εἰσάγεται ὁ περάτης τῶν θυρῶν. Λέγονται καὶ αἱ παροιμίαι; « *Γιάνταδά σου δὰ καβρέ,* πᾶν τὰ πόδια σου στραβά » καὶ « *ἔχω σου χάρι κάβουρα νὰ πηδᾷς στὰ κάρβουνα,* μάνε πηδᾷς στὸν ποταμὸ, ἦντα χάρι σουχῶ γῶ. »

Καθηράκι (τὸ) παρὰ τοῖς χωρικοῖς καλεῖται θέσις ὑψηλὴ καὶ καταφανὴς ἐνθα ὑπάρχει καθαρὸς ὄριζων.

Καθάριος = καθαρὸς, προφανής « *καθάριος νοικοκύρης* » λέγεται εἰρωνικῶς ἐπὶ πτωχεύσαντος.

(Ἔπεται συνέχεια.)